

De Ster

Meisje uit de stam der Navajo Indianen.

Juli 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 7

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Van de Redactie	195
Afscheidsgroet aan President en Zuster Donovan H. van Dam	196
Welkomstgroet aan President en Zuster J. Sperry	197
Hartelijk bedankt... J. Westerduin . . .	198
Jeugd Conferentie in de Nederlandse Zen- ding	199
Wij dienen als de handen Gods... door Caroline E. Miner	205
Aan de deur van ons hart, door A. D. Jongkees	206
Onze Zonnehoeke	207
Het Schrijverke van Guido Gezelle . .	211
De lof der mensen	212
Want gij zijt mijn	214
Vragen en antwoorden	215
Joe in tegenspoed bezocht	217
Muziek in Onze Zending, verzorgd door Elder A. L. Lyon	219
Gebeurtenissen in de Zending	220
Die Mijns Harten Vrede Zijt... (Jaque- line v. d. Waals)	222
Boekennieuws	223
De Morgenstond: J. Luiken	224

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Van de Redactie.

ALLE goede dingen bestaan uit drieën. Zo zegt men. Nu laat ik in het midden welke die drie delen zijn, waaruit ieder goed ding heet te bestaan; ik wil alleen maar zeggen, dat ik het een goed ding vind om voor de derde maal assistent-redacteur van de „Ster” te worden. Of de lezers het ook een goed ding vinden, dat ik als zodanig ben aangesteld, waag ik niet te bepeinzen.

Bijna had ik geschreven: „terzijde gezet”. Dit echter ware het toppunt van inconsequentie, want wat heb ik in het verleden in woord en geschrift niet gevochten tegen het gebruik van die verkeerde uitdrukking! Verkeerd, omdat ze in onze taal precies het tegenovergestelde betekent van wat men bedoelt te zeggen, wat op een oningewijde een komisch effect maakt.

„Nauwelijks in Holland terug, of hij zit alweer op zijn stokpaardje.”

Ik hoor het de ouden van dagen (pardon, ik bedoel de Sterlezers met dienstjaren van vóór de oorlog) al zeggen. Nu ja, een klein zijsprongetje. Beschouw het maar als een soort reflex op de sprong over de oceaan.

Weer in Holland terug. Ja, en ook dat is een goed ding: in het oude vaderland terug te zijn en de vele vrienden weer de hand te schudden en de eigen taal weer te spreken en te horen. En na van de schoonheid van ons mooie land te hebben genoten, weer het voorrecht te hebben om in woord, geschrift en daad de Meester te dienen naar beste weten. Met alle macht, sterkte en verstand, waarover Hij ons de beschikking heeft gegeven, om te doen wat Hij van ons verlangt.

Ik hoop in staat te zijn het werk van Zuster Westerduin op waardige wijze voort te zetten en hierbij te mogen rekenen op Uw aller steun, hetzij door literaire bijdragen, hetzij door Uw onmisbare belanstelling in de inhoud van ons Kerkperiodiek.

A. D. Jongkees.

AFSCHEIDSGROET

aan President en Zuster Donovan H. van Dam

NA meer dan vier jaren lang de Nederlandse Zending te hebben geleid op een wijze, die U aller harten deed winnen, zult gij nu, President en Zuster van Dam het bestuur over dit deel van 's Heren wijn-
gaard in andere handen gaan leggen.

Wij danken U uit de grond van ons hart voor al het goede, dat gij beiden gedurende die tijd voor de Nederlandse Zending hebt gedaan, voor Uw liefde en zorg door elk van U op het terrein Uwer werkzaamheden ten toon gespreid. Uw taak is niet licht geweest, de problemen, die U in de afgelopen vier jaren ter oplossing werden voorgelegd, waren vele, maar God heeft U rijk gezegend met wijsheid, vastberadenheid en inzicht. Gij beiden kunt met voldoening op een wel verrichte taak terugzien. Evenzo Uw kinderen. Ook zij droegen het hunne bij voor het welzijn der Zending.

God zegene U en behoede U allen, waar gij ook heen gaat, over de golven van de oceaan of over de wegen van het uitgestrekte Amerika. Hij zij met U en met allen, die U lief zijn en met verlangen naar Uw terugkomst uitzien.

A. D. Jongkees.

WELKOMSTGROET

aan President en Zuster Rulon J. Sperry.

Wanneer het juli-nummer van ons maandblad onder de ogen van de lezers is gekomen, zal het niet lang meer duren of de nieuwe Zendingspresident en zijn vrouw zullen de voet op Nederlandse bodem zetten om het werk van President Van Dam en Zuster Van Dam over te nemen. Of wel zij zijn reeds aangekomen. Hoe dit zij: Door middel van dit blad roepen wij U, onze nieuwe Zendingspresident en Zuster Sperry een hartelijk welkom toe en spreken hierbij de hoop uit, dat klimaats- en andere veranderingen in Uw leven geen schade zullen doen aan Uw gezondheid en dat God U moge zegenen en inspireren voor Uw grote en veel omvattende taak.

Wij geven hierbij onze vaste wil en voornemen te kennen U beiden met al onze krachten en gaven bij te staan in de uitoefening daarvan.

Wij willen U dezelfde mate van liefde en vertrouwen schenken als aan President en Zuster Van Dam werd geschonken. Ofschoon wij U beiden (nog) niet kennen, zeggen wij U deze medewerking van harte toe; de Staat van Dienst in de Kerk van U beiden staat ons daar borg voor.

U, President Sperry, geboren 30 november 1893 te Salt Lake City, diende de Meester reeds als jonge zendeling in Nederland van 1915-1919, gedurende welke tijd U onze taal heeft leren spreken. U waart lid van drie Stakes en vervulde daar achtereenvolgens belangrijke functies in, onder andere die van lid van de Hoge Raad in de Hillside Stake. U waart ook tien jaar lang bisschop van de Wasatch Ward.

Zuster Sperry, U waart vóór Uw vertrek naar Nederland lid van het Algemeen Hoofdbestuur der Zondagsschool, 33 jaar lang! U waart ook lid van het Zondagsschool Bestuur in de Granite en Pioneer Stakes en 15 jaar lang lerares in verschillende scholen van Salt Lake City.

Voor de volledige ontplooiing van Uw gaven en talenten wensen wij U een spoedig meester worden van de Nederlandse taal toe.

Wij hopen dat U beiden een aangenaam verblijf en veel succes in Uw nieuw arbeidsveld moogt hebben en steeds de beste berichten van Uw beide kinderen moogt ontvangen.

Nogmaals hartelijk welkom!

A. D. Jongkees.

J. Westerduin

Hartelijk bedankt....

Het is mij onmogelijk om U allen ten afscheid persoonlijk de hand te drukken en daarom hoop ik, dat U langs deze weg mijn allerhartelijkste groeten in ontvangst zult willen nemen. Het is voor mij een groot voorrecht en een zegening geweest om een zending onder U te mogen vervullen. Vooral is het ook een voorrecht geweest om gedurende het grootste gedeelte van mijn zending de „Ster“ te mogen verzorgen en ik hoop, dat ik iets heb mogen brengen dat ergens iemand opgebouwd en geholpen heeft.

Geliefde broeders en zusters, wij als Heiligen der Laatste Dagen hebben een grote verantwoordelijkheid op onze schouders om een goed voorbeeld voor onze medemens te zijn. Soms zijn wij de enige Bijbel, die onze buurman ooit ziet, laat ons dus allen een voorbeeld van het Christendom zijn, zodat zij, die rond om ons wonen onze lichten mogen zien schijnen en onze goede werken zien en daardoor onze Hemelse Vader verheerlijken.

Hoe kunnen wij een goed voorbeeld zijn? Door gehoorzaamheid! Gehoorzaamheid aan de wetten en geboden des Heren zoals die ons in deze zowel als in oude tijden gegeven zijn. Denkt U, dat de zendelingen naastenliefde aan de buitenstaanders van de Kerk kunnen prediken als er tussen de leden van hun eigen kerk onenigheid bestaat? Denkt U dat een zending in staat zal zijn om iemand van het Woord van Wijsheid te overtuigen wanneer die persoon een Mormoon kent, die rookt en koffie drinkt? Zo ziet U, broeders en zusters, dat de zendelingen hier naar Europa komen om het Evangelie te verkondigen zoals dit in deze laatste tijden is hersteld maar dat U, U allen, die zich leden van de Kerk van Christus noemen, met ons op zending bent! Slechts door Uw en ons voorbeeld en onze liefde onder elkaar en tot onze medemens zullen buitenstaanders aangespoord worden om onze leer te onderzoeken en slechts daardoor zal de weg tot het Eeuwige Leven voor hen geopend worden. Ik hoop, dat U allen hier in Nederland deze verantwoordelijkheid zult beseffen opdat de zending zal mogen groeien en bloeien. Ik bid, dat onze Hemelse Vader U met gezondheid en voorspoed zal mogen zegenen en U de kracht geven om Uw taak te volbrengen waarvoor Hij U naar deze aarde gezonden heeft.

Ik dank U allen voor Uw liefde en vriendschap en voor alles wat U voor mij gedaan heeft.

JEUGD CONFERENTIE in de Nederlandse Zending

gehouden op de 19de, 20ste en 21ste Mei 1956

door G. Robert Smith.

BIJNA duizend jonge mensen van alle delen van Nederland en van de Vlaams sprekende steden van België verzamelden zich in Rotterdam om aan de driedaagse Jeugd-Conferentie van de Nederlandse Zending deel te nemen, die ieder jaar gehouden wordt en onder leiding staat van de Algemene Ontwikkelingsvereniging der Zending.

Onder leiding van de Overziener van de Zondagsschool en de O.O.V., Ouderling Don L. Van Noy, op waardige wijze bijgestaan door Cornelius A. Hofman, nam de Conferentie op Zaterdag namiddag van 19 Mei 1956 een aanvang met de finales van de verschillende wedstrijden, onder meer omvattende Openbaar Spreken, Muziek en Pingpong.

Variété en Goud en Groen Bal.

Een aardig programma werd Zaterdagavond ten uitvoer gebracht, gevolgd door een bal, in het „Groothandelsgebouw”. Het gebodene kwam op uitnemende wijze over het voetlicht en de grote verrassing van deze avond was het piano-harmonica duet van Elder Adam S. Bennion, van de Raad der Twaalven, die de gast van de Nederlandse Zending was, en van President Donovan H. van Dam, de President der Zending.

Een groot succes was ook een dans, door de O.O.V. van de gemeente Groningen vertoond. Er werd gracieuselijk gewalst, waar de sierlijke dracht van de meisjes niet weinig toe bijdroeg en waar-

mede de donkere kleding van de jongens fraai contrasteerde. Het succes werd duidelijk gedemonstreerd door het enthousiaste applaus, dat de groep ten deel viel.

De zondagmorgen vergadering werd om 10 uur voormiddag gehouden in het grote Kerkgebouw Rotterdam Noord, welk gebouw een jaar tevoren door Apostel Spencer W. Kimball werd ingewijd. De vergadering begon met toespraken van drie jonge sprekers, die in het kort over de leuze van het lopende jaar spraken. Hier bleek de doeltreffendheid van de training in openbaar spreken; de jongelui spraken uitzonderlijk goed.

Gouden Arenleester beloning door Apostel Bennion uitgereikt.

Na een toespraak van David S. King, van het Hoofdcomité der O.O.V. die in Nederland op bezoek was, werd een overzicht gegeven van de praestaties van de O.O.V. Terwijl drie jonge mensen spraken, werden de bladzijden van een reusachtig boek omgeslagen, waarop de geschiedenissen de ontwikkeling van en de beloningen in de O.O.V. vermeld stonden.

De Zending was er buitengewoon trots op een Gouden Arenleester

beloning te kunnen uitreiken aan de enige Gouden Arenleester, Zuster Elisabeth Rouw van de Gemeente Apeldoorn. Sprekende in de Nederlandse taal bood Apostel Bennion de beloning aan Zuster Rouw aan, uit naam van de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging. Daarna bijgestaan door Zuster Johanna Westerduin, die als tolk fungeerde, moedigde hij de jonge mannen en vrouwen aan om naar het bereiken van dit waardige doel te streven.

Apostel Bennion geeft raad aan de jeugd.

Nadat President G. L. Bunker, van het Zendingsbestuur, over deugd en kuisheid had gesproken, sprak Apostel Bennion opnieuw tot de jeugd.

Hij herinnerde de jongeren er aan, dat de Kerk in moderne openbaring gelooft. Hij spoorde de jeugd aan om kennis te vergaren, want: „De heerlijkheid Gods is Intelligentie”. Hij vertelde dat de Kerk-autoriteiten hoopten dat in Europa een Kerk-school kon worden gebouwd om de jonge mannen en vrouwen in de Europese Zendingen de gelegenheid te verschaffen om meer kennis te verkrijgen in een school, die onder toezicht van de Kerk-autoriteiten staat. Apostel Bennion besloot zijn toespraak met de aansporing dat de jonge mensen zorgvuldig moesten letten op de drie „C's” in hun leven: Career, Church and Companion.

(Loopbaan, Kerk en Levensgezel (lin)).

Hij vertelde hun dat de Heer de deur voor hen geopend heeft en dat niemand die deur ooit kan sluiten, indien zij Hem maar wilden dienen en de geboden wilden onderhouden, die hun gegeven zijn.

De aanwezigen kwamen onder de indruk van zijn wijsheid en van de wijze waarop hij zijn gedachten onder woorden bracht. Hij heeft een verfrissende zin voor humor en daarmee won hij de harten van alle jongeren.

Zondagnamiddag werd een ambtenaren en ambtenaressen vergadering gehouden, waar speciale instructies aan de aanwezigen werden gegeven. Er werd getoond hoe een dienst geleid en een klas onderwezen moet worden door verschillende zendelin-

De ceremoniemeesters van de Zaterdagavond Revue.
Van l. naar r.: C. A. Hofman, H. Kik, C. F. de Graw.

Zuster Van Dam biedt de Gouden Arenleester Beloning aan Zuster
Elizabeth Rouw van de Gemeente Apeldoorn aan.

gen, die als bekwame leraren in de Kerk, in staat waren anderen

de noodzakelijke elementen van goed onderwijs te leren.

Geïnspireerde namiddag vergadering.

Deze vergadering, die om vier uur werd geopend, begon met een bespreking van de O.O.V.-leuze voor het komende jaar. Drie jonge sprekers van verschillende gemeenten spraken hun gedachten hier over uit. Daarna sprak Ouderling Don L. Van Noy en herinnerde er ons aan, dat wij ons nimmer voor het Evangelie moesten schamen. Voorts sprak hij over hetgeen in de Kerk door jonge leden van de O.O.V. tot stand werd gebracht.

De volgende spreker, President Donovan H. Van Dam, spoorde de jeugd tot dienstbetoon aan en bereid te zijn een moeilijke opdracht te aanvaarden, wanneer die ooit mocht komen en... voorbeeldig te leven, opdat zij zich nooit over hun daden behoeften te schamen.

Zuster Ada S. Van Dam en Zuster Minerva Y. Bennion gaven nederig hun getuigenis betreffende de waarachtigheid van het Evangelie, waarna Apostel Bennion de vergadering besloot met het vertellen van de brute wijze, waarop de Profeet Joseph Smith in de Liberty gevangenis werd geworpen.

Hij verwees naar de drie geïnspireerde afdelingen van de Leer &

Verbonden die door Joseph Smith werden geschreven, toen hij daar gevangen zat.

Hij vertelde van de onmenselijke behandeling, die de Profeet en zijn metgezellen in die vunzige gevangenis hadden te verduren.

Apostel Bennion sprak met macht en overtuiging en zijn toehoorders kwamen zeer onder de indruk van zijn woorden. De Geest des Heren gaf getuigenis aan alle aanwezigen, dat zijn woorden waar waren. Hij bedankte de Nederlandse leden voor hun vriendelijkheid en hun getrouwheid in het Evangelie. Hij bracht hulde aan de Nederlanders, zeggende dat zij een vriendelijk en toegewijd volk waren. Hij maande de jeugd van de Kerk aan om in overeenstemming met de leerstellingen van het Evangelie te leven en hij beloofde hun geluk op hun levensweg, indien zij dat wilden doen.

Apostel Bennion kwam vooral onder de indruk van het grote aantal aanwezigen gedurende beide vergaderingen, op Zondag gehouden. In de ochtend vergadering waren 610 personen aanwezig en in de namiddag vergadering 640.

Muziekfeest.

Van de Zondagavond werd anderhalf uur aan muziek gewijd,

het eerste Zendings Muziek Festival in Nederland. Er werd zeer

De deelnemers en comité-leden van de O.O.V.-Conferentie in 1956.

De sportdag was een feest voor allen.

De jeugd hield hardloophwedstrijden, de ouderen vermaakten zich met koekhappen.

goede muziek ten gehore gebracht. Het hoogtepunt van deze avond was het zingen van het Zending's Koor van meer dan 75 jonge stemmen. De Nederlandse O.O.V.-leuze werd gezongen, zoals alleen een Nederlands Jeugdkoor dat kan zingen. Het slotlied

was een oorspronkelijke O.O.V.-compositie, door een onbekend lid vele jaren geleden geschreven. Ouderling Van Noy schreef nieuwe liederen op de O.O.V.-leuze en „Onze Leuze” als slotnummer van het koor werd door hem schitterend weergegeven.

Getuigenisvergadering bij zonsopgang.

Dit jaar werd met betrekking tot de Conferentie iets nieuws beproefd. Besloten werd, dat op Maandagmorgen, in een van de parken van Rotterdam, een getuigenisvergadering bij zonsopgang zou worden gehouden. Meer dan 200 jonge mensen waren die morgen om vijf uur uit de veren en als haringen in een ton gingen zij met de tram naar het park. Met het enthousiasme der jeugd werd de vergadering geopend met: „Komt hoort naar des Profeten Stem”. In deze schone omgeving kon men zich in de Heilige Grot wanen, en de getuigenissen, die gegeven werden, waren in

harmonie met de plechtigheid, die de vergadering kenmerkte.

Toen de groep het slotlied: „Joseph Smith's eerste Gebed” zong, waren vele ogen vochtig en ieders hart vol vreugde en dankbaarheid jegens het Evangelie.

Later in de Maandagmorgen werden, onder het opvlammen van de photolampen en het klikken van de filmcamera's, de wedstrijdprizen uitgedeeld. Het Kerkblad „De Ster” reikte beloningen uit aan Haarlem, Groningen en Rotterdam Zuid, voor de nieuwe abonné's, die zij voor dat blad hadden aangebracht.

Sportdag.

De Maandagnamiddag werd opnieuw in het park doorgebracht, nu voor de sport. Er werden wedstrijden in hardlopen gehouden, volleybal en verschillende andere takken van sport beoefend. Ook werd een voetbalwedstrijd gespeeld tussen de Zuidelijke en de Noordelijke districten. De Zuijderlingen wonnen. De zendelingen verdeelden zich in twee ploegen en demonstreerden een partij „Amerikaans” voetbal, die

door de toeschouwers zeer op prijs werd gesteld. Aan het einde van de achtermiddag kwamen ze allen tezamen en menig woord van waardering werd gesproken tot allen, die deel hadden genomen en de Conferentie tot een succes hadden gemaakt. Een dankgebed werd opgezonden en hiermede was de driedaagse Conferentie beëindigd.

De vele kleine details, die mede

hebben geholpen om deze Conferentie tot een succes te maken, kunnen wegens gebrek aan plaatsruimte niet worden genoemd, maar dank zij de eenheid en de liefde van allen, die aan de Conferentie hun krachten hebben gewijd, werd het een volkomen succes. De leden, toen zij naar hun huizen gingen, waren gesterkt in hun geloof en hun ge-

tuigenis van het Evangelie. De hoogtepunten van de Conferentie werden op de film en de geluidsband vastgelegd. De bedoeling hiervan is voor komende geslachten de herinnering te bewaren aan een van de grootste Conferenties die de Nederlandse Zending ooit heeft gezien en deze een ereplaats te geven in het boek van de Geschiedenis der Zending.

Wij dienen als de handen Gods....

Caroline E. Miner

Niet ik zal iets tot stand brengen maar door mij zal iets tot stand gebracht worden. Dit is een nederige en edele gedachte. In de kerk wordt ons altijd geleerd, dat wij instrumenten zijn waarmee God werkt, wij zijn de handen, die zijn doeleinden ten uitvoer brengen.

Soms worden handen kreupel, verlamd en op een of andere wijze zijn zij niet meer in staat om te doen wat de geest, die hen leidt, graag wil. Op deze manier kunnen ook wij onwillige, ongeschikte handen worden om het werk van onze Hemelse Vader te doen. Dan moeten andere handen het werk doen, want Gods werk blijft niet stilstaan.

Hoe kunnen wij ooit trots op onze aardse prestaties zijn? Zij zijn in werkelijkheid slechts gelegenheden, die God ons gegeven heeft. „Want U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid, Amen.” (Matth. 6:13). Zo eindigt de Heiland het gebed, dat Hij de wereld als een voorbeeld gaf.

In alle nederigheid kunnen wij dankbaar zijn voor de dingen, die door ons tot stand gebracht worden; de grote uitvindingen, de schitterende muziek, en literatuur. Mensen, die werkelijk groot zijn, zijn nederig en vriendelijk. Slechts mensen, klein van geest, zijn leeg en hoogmoedig en minachtend.

De gedachte dat dingen slechts tot stand gebracht worden als wij de handen Gods zijn en niet door ons eigen initiatief, moet ons niet het gevoel geven, dat wij niet verantwoordelijk voor onze daden zijn maar inplaats daarvan moeten wij zelfs een zeer diepe verantwoordelijkheid gevoelen. „Maak ons een waardig werktuig in Uw handen” mag zeker ons nederig gebed zijn.

Aan de deur van ons hart

ENIGE jaren geleden werd in Engeland een tentoonstelling gehouden van de werken van een beroemd Engels schilder. Een van de schilderstukken trekt in het bijzonder de aandacht. Het stelt een huisje in een tuin voor. In die tuin staat Jezus, kloppend aan de deur. Een van de vrienden van de kunstenaar bekijkt het werk nauwkeurig. Plotseling roept hij uit, zich tot de schilder wendend: „Meester, dat schilderij is niet af, die deur kan niet open, er zit geen knop aan!“

„Mijn vriend“, antwoordt de schilder, „die deur is de deur van het menselijk hart, die kan alleen aan de binnenzijde worden geopend.“

Jezus klopt aan de deur van ons hart en vraagt om te worden binnengelaten. Hij zal nimmer ongevraagd naar binnen gaan.

Het is aan ons om te beslissen of Hij ons leven zal binnentreden of buitengesloten worden. Hij klopt, aan ons om al dan niet te openen. En wanneer wij de deur hebben geopend, hoe zullen wij onze Gast dan tegemoet gaan?

Op een van de pleinen van Dene-marken's hoofdstad Kopenhagen staat een Christusbeeld, door een beroemd Deens beeldhouwer vervaardigd. Een Amerikaanse toe-

rist bekijkt het met belangstelling. Een burger van de stad voegt zich bij hem en vraagt: „Hoe vindt u het?“

„Heel mooi“, antwoordt de toerist.

„Toch heeft u het nog niet in zijn volle schoonheid gezien, u moet het zo dicht mogelijk naderen, dan knielen en omhoog zien.“

De Amerikaan doet als hem gezegd is. Hij kijkt omhoog en nu eerst ziet hij hoe het gelaat van de Verlosser der wereld hem tegenblijkt met grote erbarmende Liefde.

En nu, wat zullen wij doen, opdat Hij, eenmaal binnen gekomen, ons niet weer verlaat? Ons hart kan niet meer zijn als voorheen. Het huis, Hem als woning geschonken, wordt met bezemen gekeerd.

Niets wat zondig en onrein is, kan daar meer in zijn; het wordt met de bloemen van lieflijke gedachten versierd en onze daden van liefde, zelfverloochening en trouw zijn de rustbank voor Zijn voet, Hem nodend tot blijven. Aldus wordt ons hart een woning van vrede en licht, van geluk en rust. Dan is het, dat wij in onwankelbaar geloof en vertrouwen op Zijn woord mogen rekenen, op Zijn belofte:

KLOP EN U ZAL WORDEN OPEN GEDAAN.

A. D. Jongkees.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

BESTE JONGENS EN MEISJES:

DEZE keer voor onze Zonnehoeke iets over Samoa, een eilandje in de grote Stille Zuidzee, hier ver vandaan. Als je precies wilt weten waar het ligt, sla dan maar een atlas op of vraag het aan vader. Die weet het vast wel. Het gaat over twee jongens. Hun namen zijn Upolu en Taupo. Gekke namen, vindt je niet? Maar daar ginds op dat verre eiland klinken ze helemaal niet gek hoor! Het is heel erg ver weg; ze spreken daar een heel vreemde taal, voor ons tenminste en de mensen heten daar niet zoals hier Klaas of Jan. Die jongens nu, gaan een huisje bouwen. Zo'n huisje heet daar „Fale” en dat woord spreek je uit als ons woord **veel**, maar dan met een **f** ervoor in plaats van een **v**. Een afbeelding ervan gaat hierbij. Zo'n huisje is wel een beetje anders dan het huis waarin jullie wonen, hè? Het verhaal heet:

OPOLU EN DE FALE BOUWER

door. Edna P. King — tekening van Moana Stone.

Toen Upolu nog maar een kleine jongen was, droomde hij al van de tijd, dat hij groot genoeg zou zijn om fales te bouwen. Hij bracht heel wat uurtjes onder een boom, die bij zijn huisje stond, door en maakte plannen voor het bouwen van een heleboel fales. In zijn verbeelding was hij al de beste fale bouwer van Samoa. Iedereen zou zijn werk roemen.

Nu was Upolu twaalf jaar en hij vond dat het nu wel tijd werd om fales te gaan bouwen. Maar eerst ging hij zwemmen. Daarna ging hij zijn ronde hut binnen en kleepte zich netjes aan. Hij trok zijn rokje van boomschors aan, legde een ketting van rode zaadjes om zijn hals en zette een krans van geurige bloemen in het haar.

Upolu ging door het dorp naar het huisje van Ratu, een bekwaam fale bouwer.

„Ik ben gekomen om een fale te bouwen”, zei Upolu.

Ratu bekeek de grote, gespierde jongen en zei:

„Dus jij wilt fales bouwen. Taupo ook”. En Ratu wees naar een kleine, bruine jongen, die onder een klapperboom zat.

Upolu keek de tengere jongen minachtend aan.

„Ik ben groot en sterk”, pochte hij. „Ik kan veel beter fales bouwen”.

„Er is veel te leren over fales bouwen”, zei Ratu. „Ik onderwijs maar één jongen tegelijk. Nu zullen wij eens zien wie van jullie beiden de beste fale bouwer is. Die zal ik les geven”.

Nu bracht Ratu hen naar een kleine, open schuur.

„Ik ben de beste fale bouwer”, verklaarde Upolu, „ik ben groot en sterk, hij is zwak”.

Taupo zei niets. „Op deze schuur is geen dak”, zei Ratu, „wij zullen er een rieten dak op maken”. Hij wees naar een hoop rietstengels, waar bladeren van de suikerrietpalm aan waren bevestigd. Upolu staarde naar de bundels. „Hoe maak je die aan de daksparren vast”? vroeg hij.

Taupo raapte een stengel op en een stukje rode platting. Hij klom op een van de daksparren, uit het hout van de broodboom gemaakt en bond de rietstengel stevig aan de dakspar vast.

„Kijk”, zei Ratu.

Upolu nam ook een stengel en klom op een dakspar. Hij bond de stengel vast en klom trots omlaag.

„Dat doe ik vlugger”, zei hij.

Maar Ratu schudde het hoofd. „Deugt niet”, zei hij.

„Waarom niet”? vroeg Upola verontwaardigd. „Ik bond het net zo stevig als Taupo.

„De knopen moeten aan de buitenkant zitten, zodat het dak er van binnen netjes uitziet. Dit is niet goed, over doen”.

Upolu keek boos, maar hij klom weer omhoog en bond het riet opnieuw.

„Wij moeten stookgelegenheid in de schuur hebben” zei Ratu.

„Waarom bouw je die niet eenvoudig op de grond”? vroeg Upolu.

Maar Taupo begon al met stenen bijeen te zoeken. Hij plaatste ze zo, dat er vuur tussen aangelegd kon worden en er plaats was om de kookpotten op te zetten.

„Dat is goed, zei Ratu. „Maar nu moeten fales ook vloeren hebben”.

„Vloeren kan iedereen bouwen”, zei Upolu.

Ratu tekende twee vierkanten op de grond af.

„Nu elk een vloer maken”, zei hij.

Upolu verzamelde een grote hoop stenen. Hij plaatste ze zo, dat iedere vierkante centimeter van zijn vierkant bedekt was.

Hij keek naar Taupo's vierkant. Dat was nog niet half klaar.

„Ik bouw veel vlugger”, zei Upolu.

„Wie kan er nu lopen op zo'n vloer”? vroeg Ratu. Je heb de stenen maar lukraak neergelegd. De vloer is erg ongelijk”.

Hij wees naar Taupo's vloer.

„Taupo's vloer is vlak. Hij werkt langzaam, hij past de stenen goed aan elkaar, zodat ze aan de bovenkant even hoog zijn”.

„Ik wist niet, dat ik er zo lang over mocht doen”, zei Upolu gemelijk.

„Waar heb jij het fale bouwen geleerd”? vroeg Ratu. „Hoe lang heb je geoefend”? „Ik heb niet geoefend”, antwoordde Upolu. „Ik heb altijd fales willen bouwen, nu leer ik het”.

„Ik oefen al sinds ik een kleine jongen was”, zei Taupo zacht.

„Kijk”, zei Ratu niet onvriendelijk. „Terwijl jij onder een boom zat en van fale bouwen **droomde**, was Taupo het fale bouwen aan het **beoefenen**. Hem zal ik leren een goede fale bouwer te worden. Jij moet oefenen, misschien leer ik jou dan ook wel”.

„Maar ik ben groot en sterk en Taupo is zwak”, riep Upolu uit.

„Kracht zonder kennis is als wind zonder regen”, zei Ratu. „Jij moet oefenen, misschien leer ik jou dan wel”.

Upolu ging door het dorp terug. Hij was zó boos, dat hij met zijn beste rokje in het stof ging zitten zonder daar iets om te geven.

„En toch ben ik een betere fale bouwer dan Taupo”, zei hij. En zo zat hij een tijdlang te mopperen. Toen sprong hij op en schudde zijn vuist.

„Ik zal Ratu en Taupo wat laten zien”, schreeuwde hij. „Ik ga oefenen. Ik word de beste fale bouwer van het eiland. Iedereen zal Upolu vragen om fales voor hem te bouwen. Ratu zal spijt hebben, dat hij Taupo leerde en niet Upolu”.

„Morgen ga ik fales leren bouwen”, zei hij tegen zijn moeder.

Dagenlang oefende Upolu. Hij bond rietstengels, legde stenen vloeren en bouwde stookplaatsen. Hij oefende net zo lang, totdat hij dat alles goed onder de knie had. Maar toen hij de boom wilde opzetten, die het dak van de fale moest stutten, met kleine boomstammen voor de zijanten, zag Upolu dat hij dat werk niet alleen kon doen, zelfs niet als hij wist hoe te beginnen.

En het leek toch zo gemakkelijk.

Hij zat lange tijd onder de broodboom en keek naar de stapel boomstammen. Tenslotte stond hij met een zucht op en ging naar het dorp, naar Ratu's fale.

„Ik ben gekomen om het bouwen van een fale te leren”, zei Upolu deemoedig.

„Heb je geoefend?” vroeg Ratu.

„Dat heb ik,” zei Upolu.

Hij toonde hoe hij een vlakke vloer van stenen kon maken, hoe hij rietstengels kon binden met de knopen aan de buitenkant, hoe hij stenen kon plaatsen voor een kookvuur, zo dat de potten er goed op konden staan.

„Nu ben je klaar om het fale bouwen te leren,” zei Ratu. „Nu zal ik je leren, zoals ik Taupo leer.”

Taupo glimlachte verlegen naar Upolu.

„Jij zult een goede fale bouwer zijn, Upolu,” zeide hij. „Jij bent groot en sterk, ik ben zwak. Ik moet altijd harder werken dan jij.”

„Nee, nee,” zei Ratu. „Jij weet beter hoe je het moet doen. Jij wijst Upolu. Hij is sterker, hij zal je helpen met de boomstammen. Dat is voor beiden het gemakkelijkst.”

Upolu en Taupo keken elkander verwonderd aan.

„Waarom hebben wij daar niet eerder aan gedacht?” riepen ze uit. „Ratu is een oud man. Hij heeft veel geleerd sinds hij een kleine jongen was.” Hij raapte een stuk platting op en gaf het een flinke ruk. Het brak in het midden. Toen nam hij twee stukken bij elkaar en rukte er aan. Het brak niet.

„Jongens zijn als platting, zei hij. Twee tezamen zijn sterker dan één.”

„Kom Taupo, geef mij een eind touw, wij gaan een fale bouwen, lachte Upolu.

„Hier is touw, Upolu; wij gaan samen een mooie fale bouwen!” riep Taupo.

Tante Trees.

HET SCHRIJVERKE

van Guido Gezelle

O krinkelende winklende waterding,
 met 't zwarte kabotseken ¹⁾ aan,
 wat zie ik toch geren uw kopke flink
 al schrijven op 't waterke gaan!
 Gij leeft en gij roert en loopt zoo snel,
 al zie 'k u noch arrem noch been;
 gij wendt en weet uwen weg zoo wel,
 al zie 'k u geen oge, geen één.
 Wat waart, of wat zijt, of wat zult gij zijn?
 Verklaar het en zeg het mij, toe!
 Wat zijt gij toch, blinkende knopke fijn,
 dat nimmer van schrijven zijt moe?
 Gij loopt over 't spiegelend water klaar,
 en 't water niet meer en verroert
 dan of het een gladdige windtje waar,
 dat stille over 't waterke voert.
 O schrijverkes, schrijverkes, zegt mij dan, —
 met twintigen zijt gij en meer,
 en is er geen een die 't mij zeggen kan: —
 Wat schrijft en wat schrijft gij zoo zeer?
 Gij schrijft, en 't en staat in het water niet,
 gij schrijft, en 't is uit en 't is weg;
 geen Christen en weet er wat dat bediedt:
 och, schrijverke, zeg het mij, zeg!
 Zijn 't visselkes daar ge van schrijven moet?
 Zijn 't kruidekes daar ge van schrijft?
 Zijn 't keikes of bladtjes of blomkes zoet,
 of 't water, waarop dat ge drijft?
 Zijn 't vogelkes, kwietlende klachtgepiep,
 of is 'et het blauwe gewelf,
 dat onder en boven u blinkt, zoo diep,
 of is het u schrijverken, zelf?
 En 't krinkelende winklende waterding,
 met 't zwarte kapoteken ²⁾ aan,
 het stelde en rechte zijn oorkes flink,
 en 't bleef daar een stondeke staan:
 „Wij schrijven”, zoo sprak het, „al krinklen af
 hetgene onze Meester, weleer,
 ons makend en leerend, te schrijven gaf,
 één lesse, niet min nochte meer;
 wij schrijven, en kunt gij die lesse toch
 niet lezen, en zijt gij zoo bot?
 Wij schrijven, herschrijven en schrijven nóg,
 den heiligen Name van God!”

¹⁾ schedelkapje ²⁾ kapmanteltje.

De lof der mensen

(vertaald uit de Kerkeditie van de „Deseret News”)

IN welke mate richt gij uw leven in naar wat anderen van u zeggen of denken? „Wat zullen de mensen er van zeggen”? is maar al te vaak een beslissende factor in onze besluiten. En om in overeenstemming te zijn met wat anderen kunnen denken of zeggen, of wat wij denken dat zij zullen zeggen, offeren wij dikwijls belangrijke principes op.

De meester sprak over hen, die op de lof van mensen uit zijn en zeide van hen, dat zij hun loon weg hebben. Nimmer zette Hij hen op een voetstuk of stelde Hij hen ten voorbeeld, integendeel: Hij veroordeelde hen. De begeerte naar de lof van mensen is niet iets dat de Nieuwtestamentische tijden kenmerkte; ze bestaat heden ten dage even zeer en er is geen verschil. Die begeerte demoraliseert het karakter en brengt de mensen in moeilijkheden. Er is niets ten voordele van te zeggen. Dit verlangen naar de lof der mensen is in de grond niet anders dan zelfzucht. Wanneer iemand lof zoekt voor zichzelf, tracht hij zich boven anderen te stellen. Hij denkt veel meer aan zichzelf en zijn eigen belangen dan aan die van iemand anders.

Nu, waar past zelfzucht in het schema, voor zover het het Evangelie betreft? Wordt zelfzucht goedgekeurd of veroordeeld in de leringen van Christus?

Is er enige eelfzucht in „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf? Of in al wat gij wenst dat de mensen u doen zullen, doet gij hun dat desgelijks”? Is er enige zelfzucht in de grote rede in het vijf en twintigste hoofdstuk van Mattheüs? Niet onder hen, die zijn schapen werden genoemd. Maar velen werden verworpen, omdat zij hun zelfzucht niet wilden overwinnen.

Het Boek van Mormon leert ons, dat wanneer wij in de dienst van anderen zijn, wij in de dienst van God zijn. Doch indien de dienst wordt verricht met een zelfzuchtig doel, wat dan?

God verlangt de harten der mensen, niet alleen hun woorden. Wanneer enig dienstbetoon wordt verricht, moet dit met oprechtheid geschieden, in de geest van Christus, om de lof van God te kunnen verwerven. En wat betekent dat?

Dat betekent, dat de mensen helpen terwille van het helpen, niet ter-

wille van iemands lof. Het betekent dat wij de Sabat zullen heiligen met het doel, ons door God gegeven en niet om vroom te schijnen.

Het betekent, dat wij het Woord van Wijsheid zullen leven, omdat God het ons gaf en omdat wij Zijn wil wensen te doen, en niet omdat het ons de schijn van heiligheid geeft.

Het betekent, dat wij willen bidden, niet om door de mensen gehoord te worden, maar om God meer nabij te komen.

Het betekent, dat wij onze tienden zullen betalen in de geest van dankbaarheid en gehoorzaamheid, met het verlangen om te doen wat God van ons verlangt en waardering te tonen voor Zijn zegeningen.

Het betekent dat wij in de getuigenisvergaderingen onze stem zullen verheffen om uiting te geven aan onze gevoelens in een geest van nederigheid en toewijding, en niet als de Farizeeër, omdat wij anders zijn dan anderen.

Ieder van ons wordt op zijn beurt op de proef gesteld in zijn leven. Eens was daar een rijke jongeling, die bedroefd heen ging toen hij voor een grote beslissing stond.

Zal uit de beproeving blijken, dat wij waarlijk oprecht zijn in hetgeen wij doen? Of zal er uit blijken, dat wij het alleen maar doen om lof en eer van burens en vrienden te oogsten?

KOMENDE

drie maandelijks Conferenties '56

Arnhem . . . 22 Juli en 21 October

Den Haag . . . 29 Juli en 28 October

Groningen . . . 12 Augustus en 11 November

Rotterdam . . . 19 Augustus en 18 November

Utrecht . . . 26 Augustus en 25 November

WANT GIJ ZIJT MIJN

*Op een gewisse dag, mijn lief,
Scheidt ons de dood vaneen,
En o! hoe eenzaam zal het zijn
Met U Onna, alléén.*

*Betreedt gij 't eerst dat eenzaam spoor,
Dan sleept elk uur zich voort
Totdat ik kom en leven mag
Met U in 't hemels oord.*

*Krijg ik d'oproep en gij blijft hier
In 's levens kamp-getij,
Mijn liefde dringt de sluier door,
En gij voelt mij nabij.*

*D'eenzame scheidingstijd, mijn lief,
Wordt niet een last, te zwaar,
Want 'k weet, dat g'eens de mijne zijt
In 't grote Godsrijk daar.*

*Breekt die beloofde dag eens aan,
Wat vreugde is ons bereid:
Tezamen dan als man en vrouw
Door alle eeuwigheid!*

*De heug'nis aan ons huw'lijksheil
Verlicht de doodslast niet,
Was er geen volle wisheid van
Vernieuwing in 't verschiet.*

*'t Verheugt mij, lief, in Tempel Gods
Werd liefdes band voltooid:
Zijn w'aan Zijn wetten nu getrouw,
Dan kwelt de vrees ons nooit.*

*Dus, als de tijd van scheiden komt,
Vergeet dan vrees en wee;
'k Ben dan heel ná, want gij zijt mijn:
Uw lasten draag ik mee.*

*Naar het Amerikaans
van David G. Thomas*

Frank I. Kooyman.

(Aantekening: Ouderling David G. Thomas volbracht een zending in Nederland in 1925—1928).

VRAGEN EN ANTWOORDEN

IN de Improvement Era verschijnt regelmatig een rubriek: „Your question” (Uw vraag) door de President der Twaalven Joseph Fielding Smith, een van de bekwaamste schrijftuurkenners, die de Kerk heeft.

Van nu af zullen ook in de Ster deze vragen en antwoorden, voor zover deze daarvoor geschikt worden geacht, in de Ster worden opgenomen.

Het juli nummer wordt er mede geopend en de rubriek zal worden genoemd: **DE VRAAG VAN DE MAAND**

Het nu volgende onderwerp is:

HET WOORD VAN WIJSHEID.

Vraag:

Wilt u ons vertellen of het Woord van Wijsheid ooit aan de Kerk is voorgelegd als een gebod, zodat het onderhouden er van voor de leden een plicht wordt?

Antwoord:

Deze vraag is een van de vele, die met betrekking tot het Woord van Wijsheid worden gesteld. Sommige van die vragen zijn een gevolg van misverstand, terwijl op andere vragen/antwoorden worden verwacht, die een overtreding of wijziging van hetgeen werd geopenbaard, moeten rechtvaardigen.

Het eenvoudige antwoord op deze vraag is, Ja, zulk een gebod is gegeven en bij verscheidene gelegenheden herhaald.

De 9de september 1851 verklaarde President Brigham Young dat de leden der Kerk voldoende tijd hadden gehad om de belangrijkheid van deze openbaring in te zien en dat het van nu af aan als een gebod diende te worden geschouwd. Dit werd eerst voor de mannelijke leden en daarna voor de vrouwelijke leden in stemming gebracht en met algemene stemmen aanvaard. President Joseph F. Smith legde in oktober 1908 dezelfde verklaring af, welke van tijd tot tijd werd herhaald.

Gedurende de eerste jaren na de organisatie van de Kerk traden bekeerlingen uit verschillende delen van de wereld toe, die in het gebruik van tabak en wijn en zelfs van nog sterkere alcoholische dranken

geen kwaad zagen. Om dit euvel uit de weg te ruimen en de Kerk van zulke gewoonten te reinigen, gaf de Heer het Woord van Wijsheid. Hoe men het ook beziet: de bedoeling is duidelijk: het moet getrouwelijk worden nageleefd.

Het beantwoorden van alle vragen, die daarop betrekking hebben, zou een boekdeel vullen.

Voor de meeste leden is het duidelijk, dat het enige wat de Heer behoeft te zeggen, dat het Zijn wil is, dat deze openbaring wordt nageleefd.

„Want zie, het is niet goed, dat ik in alle dingen moet gebieden, want hij, die tot alles wordt gedwongen, is een trage en geen wijze dienstknecht, daarom ontvangt hij geen beloning”. (L. & V. 58 : 26) Een andere vraag, die dikwijls wordt gesteld, is deze:

„Waarom geeft de Heer ons geen meerdere openbaringen betreffende vele andere stimulansen, dranken en voedsels voor het lichaam”?

Het antwoord is, omdat zulk een openbaring onnodig is.

Het Woord van Wijsheid is een fundamentele Wet. Het wijst ons de weg en geeft uitgebreide instructies met betrekking tot voedsel en drank beide, zowel goede als schadelijke. Wanneer wij ons oprecht houden aan hetgeen is geschreven, geholpen door de Geest des Heren, behoeven wij geen meerdere raadgevingen.

„En alle heiligen, die zich deze dingen herinneren en ze onderhouden, in gehoorzaamheid aan de geboden wandelend, zullen gezondheid in hun navel ontvangen en merg in hun beenderen.

En zullen wijsheid vinden en grote schatten aan kennis, ja verborgen schatten.

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet verzwakken”. (L. & V. 89 : 18-20)

Dus: door het gehoorzamen aan het gebod, ontvangen wij de belofte van inspiratie en leiding van de Geest des Heren, waardoor wij zullen weten wat goed is voor het lichaam en wat slecht, zonder dat de Heer ons een gedetailleerde lijst geeft van de goede en van de slechte dingen, om ons te beschermen. Wij zullen ondervinden, dat door het getrouwelijk nakomen de beloften des Heren worden vervuld. Wij leren beter de waarde van onze sterfelijke lichamen kennen. Zij werden ons gegeven als eeuwige woningen voor onze geesten. Iedere ziel (d.i. geest en lichaam verenigd) zal een onafscheidelijk geheel vormen en nooit meer worden ontbonden. In de opstanding zullen wij worden beloond overeenkomstig onze werken, en er staat geschreven, dat zij, die in dit leven vuil zijn, ook dan nog onrein zullen zijn. (Openb. 22 : 11; Alma 41 : 14-15). Indien wij dus de waarheid liefhebben, zullen wij ons verheugen in het doen van datgene, wat God van ons verlangt.

Er is een passage in deze openbaring, (vers 4), die vaak over het hoofd wordt gezien. Die zegt namelijk, dat de tijd zal komen, dat

boze en samenspannende mensen voedsel en drank zullen vervalsen om gewin, zeer ten nadele van de gezondheid hunner slachtoffers. Deze woorden zijn bewaarheid geworden. Dit kwaad heeft zulk een omvang aangenomen, dat de Amerikaanse regering gedwongen werd een warenwet uit te vaardigen voor de bescherming van het volk. Desondanks worden de boze praktijken voortgezet en schadelijk bocht wordt het land binnen gesmokkeld met als gevolg ellende en dood voor duizenden.

Er zijn vele manieren, waaoop wij het Woord van Wijsheid kunnen overtreden. Wij breken het, wanneer wij meer eten dan nodig is, zelfs van gezond voedsel. Ons werd geboden in alles matigheid te betrachten, met oordeel, niet met overdrijving, noch door dwang.

Een veilige gids voor dit alles is: Indien gij, ten aanzien van enig voedsel of drank, twijfelt of het wel goed is, laat het dan staan.

Wanneer ons iets wordt aangeboden, wat gewoonte-vormend is, kunnen wij veilig aannemen, dat het elementen bevat, die schadelijk voor het lichaam zijn en daarom vermeden dienen te worden.

JOE in tegenspoed bezocht.....

VANDAAG ga ik iets over mijn kleine vriend vertellen. Mijn kleine vriend Joe, die met polio in het Provinciale ziekenhuis ligt. Een paar weken geleden ging ik met een jonge bisschop, Joe bezoeken. Ik wist niet hoe oud hij was en ik wist niet hoe groot hij was, want alles wat ik kon zien was een groot hoofd, dat uit een ijzeren long te voorschijn kwam. Hij was bewusteloos. Hij leed aan polio en een dubbele longontsteking. Toen wij naar binnen gingen deed de verpleegster ons

lange jassen aan en een masker voor ons gezicht. Wij hebben toen daar voor kleine Joe geboden.

Toen wij twee weken later weer in het ziekenhuis waren vroegen wij, of wij Joe even mochten bezoeken en toen kwam hij ons op de gang tegemoet.

Ik vroeg hem: „Ken je mij?” en hij antwoordde: „Bent U niet Broeder Cowley?” Ik zei: „Ja.” Toen zei hij weer: „Ik was bewusteloos toen U mij verleden keer kwam bezoeken, nietwaar?”

„En of jij bewusteloos was!”
En toen zei hij: „Geen wonder, dat ik U dan niet dadelijk ken!” Hij nam ons mee naar zijn kamer en in het bed naast het zijne lag een andere jongeman, hij was misschien twee keren zo oud als Joe. Nadat wij een poosje gepraat hadden en weer op wilden stappen, zei Joe: Wacht even, U mag mijn vriendje niet vergeten!” Ik vroeg hem: „Wat wil je dan?” En hij zei: „Wilt U alstublieft ook voor mijn vriendje bidden, dan kan hij U ook voor Uw gebed bedanken zoals ik.” Zo keerden wij ons tot de andere jonge man, hij was zestien en leed ook aan polio en zei toen: „Ik zou graag een zegening willen ontvangen. Ik ben een leraar in het Aäronische Priesterschap in mijn gemeente.” En zodoende gaven wij een zegening aan Joe's vriend. Twee weken later gingen wij weer terug. Deze keer was kleine Joe erg bedroefd en toen wij hem vroegen wat er aan de hand was, zei hij: „Ik ben erg eenzaam. Misschien had ik U niet moeten vragen om mijn vriend te zegenen. Hij is veel té vlug beter geworden en mocht naar huis.”

De kleine Joe luistert waarschijnlijk op het ogenblik of kan mij misschien op het televisiescherm zien en daarom wilde ik jou graag vertellen Joe, dat wij aan je denken. Wij bidden voor jou! De grote leiders van onze Kerk hebben ons verteld, dat wij eenvoudig geloof moeten hebben. Christus zelf vertelde ons, dat wij geloof zoals jij moeten hebben, het geloof van een klein kind, en

indien wij jouw geloof niet hebben, kunnen wij het Koninkrijk van God niet ingaan. Jouw geloof is nog niet bevlekt met geleerdheid en de wijsheid der mensen. Jouw geloof is eenvoudig!

Er zijn veel vriendjes en vriendinnetjes bij je. Wij denken ook aan hen, aan de vele kleine jongens en meisjes, die in ijzeren longen en rekverbanden liggen en met een lepel gevoed moeten worden. Wij denken aan hen, mijn vriend, en wij weten, dat jouw geloof er veel toe bij kan dragen om hen beter te maken.

En in die andere zalen zijn anderen, volwassenen, die je ouders hadden kunnen zijn. Ook zij verlangen naar hulp omdat zij voelen, dat de medische wetenschap hun misschien in de steek zou kunnen laten. En door jouw geloof kunnen zij weten, dat wanneer de medische wetenschap de last neer moet leggen er de macht en kracht van Gods Priesterschap is om deze last weer op te nemen en hen gezondheid en kracht te geven.

En zo, Joe, spreek ik tot je, en ik hoop, dat je luistert. Er zijn zoveel velen zoals jij en wij gedenken ook hen.....

Moge God je zegenen, jonge vriend, door de macht van het Priesterschap des Hemels. Moge God het geven, dat Zijn Geest daar met jou en je vrienden in dat ziekenhuis mag verblijven....

Elder Matthew Cowley.

(Uit een toespraak die op 5 april 1953, ter gelegenheid van de half-jaarlijkse conferentie, gegeven werd).

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

JUIST een jaar geleden werd deze rubriek in de „Ster” geopend met het speciale doel om het peil van muziek en musici in de Kerk op te voeren door aanhoudend contact en regelmatige studie van onze geliefde Kerkliederen. Ons wachtwoord gedurende die tijdsperiode was: „Voorbereiding”.

Wij hopen dat in het afgelopen jaar in uw gemeente vorderingen zijn gemaakt ten aanzien van de praestaties op muzikaal gebied. Wij hebben getracht u te doordringen van de vele fundamentele problemen, die zich onder ons voordoen en tegelijkertijd hebben wij geprobeerd de oplossing te geven. Wij, als Kerk, lijden onder het gebrek aan goede muzikale leiding en voordracht, waardoor vaak aan de plechtigheid van de diensten afbreuk wordt gedaan. Toch brengt zingen, al klinkt het dan niet zo mooi als het Tabernakel koor, een eenheid tot stand, die op geen andere wijze kan worden bereikt, wanneer op de juiste wijze wordt gezongen: met liefde, met begrip voor de inhoud van het lied.

Voor de maand Augustus willen wij iets aan de hand doen, dat een weinig verschilt van hetgeen wij tot dusver deden. Aan de voet van dit artikel zult u een lijst van liederen aantreffen, die wij het afgelopen jaar hebben bestudeerd. Wij geven in overweging om in uw zangoefeningen deze liederen door te nemen, vijf of zes per week, voor de drie weken gedurende welke de meeste gemeenten (behalve die, welke districts-conferentie houden) zangoefening hebben. Wij kunnen heel wat doen om een zangoefening aantrekkelijk en leerzaam te maken. Zij hoeft in 't geheel niet vervelend te zijn, zoals helaas somtijds het geval is. Regelmatige zangoefeningen geven ons ook een inzicht in wat de mensen, die ge leidt en voor wie ge speelt, hebben geleerd en **onthouden**. Wij zijn een zingende Kerk, doch vaak ontbreken ons de geest en het enthousiasme, die wij dikwijls bij andere godsdienstige genootschappen aantreffen. Wij behoeven heus geen solostemmen te hebben om zang of muziek in het algemeen te genieten of zelfs te waarderen, want iedereen houdt van zingen, hetzij rond een kampvuur, hetzij in een Kerk.

Zing om de vreugde van het zingen en verheft uw stemmen tot lof en dank aan den Heer. Breng de leden van uw gemeente liefde voor de zang bij, liefde voor goed zingen. Hieronder volgen de liederen, die wij in de laatste twaalf maanden hebben besproken en ingestudeerd.

- No. 20. „Het Goede betrachten“
- No. 73. „Jezus werd eertijds veracht“
- No. 54. „God onzer Vaderen“
- No. 102. „Ik ga waarheen gij wilt“
- No. 114. „De Sabbatdag“
- No. 10. „Strijdt voor het Recht“
- No. 33. „Vat Moed! Alles wel“
- No. 47. „O, dat is wondervol“
- No. 34. „Vriendelijke woorden“
- No. 63. „Hoort naar des Profeten Stem“
- No. 66. „Eert den Profeet“
- No. 86. „Zielslief heeft 't Hart van de Herder“
- No. 93. „Er is een heuvel ver van hier“
- No. 88. „De zeven Kruiswoorden“
- No. 192. „Wij prijzen U, O Heer“
- No. 65. „Verhoor mijn stil gebed“.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Jongkees, Arie Dirk; van Salt Lake City, Utah, naar Rotterdam Noord als G.P.

Jongkees, Terese Albertine Assenberg; van Salt Lake City, Utah, naar Rotterdam-N.

T. A. Jongkees - Assenberg

A. D. Jongkees

GEHUWD:

Willems, Klaas; 25 april 1956 te Rotterdam met Agnes Wiessenhaan.

INGEZEIGEND:

Ten Hove, Benjamin; 1 april 1956 te Apeldoorn.
Ekelschot, Alfred Leonard; 6 mei 1956 te Haarlem.
Kulk, Wilhelmina Trijntje Gerarda; 6 mei 1956 te Haarlem.
Noot, Johannes Diedericus Theodorus; 3 juni 1956 te Zeist.
Meenhorst, Yvonne; 7 juni 1956 te Rotterdam Noord.
Meenhorst, Frans; 7 juni 1956 te Rotterdam Noord.

★
GEBOREN:

Broeder en Zuster Cornelis Westerhoff van de Arnhemse Gemeente zijn de trotse ouders van een tweeling, een jongen en een meisje, geboren 7 juni 1956. Wij wensen het gelukkige gezin van harte geluk.

★

GEDOOPT:

Lubbers, Johanna Elisabeth Maria Agnes; 27 mei 1956 te Apeldoorn.
van de Veen, Reiniera Pietranella Winkelman; 27 mei 1956 te Apeldoorn.
van de Veen, Gerrit Jan; 27 mei 1956 te Apeldoorn.
Streun, Maria Anna Daniëls; 7 juni 1956 te Eindhoven.
Streun, Hendrik; 7 juni 1956 te Eindhoven.
de Geest, Petronella Geertruida Mos; 7 juni 1956 te Eindhoven.
van Pelt, Janny Maaïke Kruithof; 7 juni 1956 te Dordrecht.
van Pelt, Dirk; 7 juni 1956 te Dordrecht.
Meenhorst, Johanna Aaltje de Boer; 7 juni 1956 te Rotterdam Noord.
Dingen, Josephus Johannes Martinus; 7 juni 1956 te Rotterdam Noord.
Dingen, Johanna Claziena; 7 juni 1956 te Rotterdam Noord.
Hudson, James Clay; 8 juni 1956 te Den Haag.
de Fluiter, Christina Johanna de Bijl; 8 juni 1956 te Den Haag.
Köffler, Paula Spruyt; 8 juni 1956 te Den Haag.
Louwerens, Willempje Oudshoorn; 8 juni 1956 te Den Haag.
Swart, Siward; 8 juni 1956 te Den Haag.
Swart, Willempje Annechien Pronk; 8 juni 1956 te Den Haag.
Swart, Johannes Ferdinand; 8 juni 1956 te Den Haag.

GEORDEND:

Meyer, Jacob Andries; als Diaken, 15 april 1956 te Vlaardingen.
Horstmanshoff, Johannes; als Diaken, 27 mei 1956 te Delft.
Snabel, Pieter; als Diaken, 27 mei 1956 te Hilversum.
Rietveld, Bastiaan; als Diaken, 3 juni 1956 te Rotterdam Zuid.
Boudestein jr. Arie; als Diaken, 3 juni 1956 te Rotterdam Zuid.
Nijssen, Jan; als Diaken, 3 juni 1956 te Rotterdam Zuid.
Gielen, Jean Celestina; als Priester, 10 juni 1956 te Antwerpen.

OVERLEDEN:

Goudriaan, Jacoba van Asch; 12 mei 1956 te Rotterdam Zuid.
Drenth, Hiltje van de Heide; 13 juni 1956 te Groningen.

OVERGEPLAATST:

Lyon, A. Laurence; van Dordrecht naar Amsterdam als G.P.
Stam, Richard William; van Zendelingschool naar Amsterdam.
Van Bibber, Ernest C.; van Amsterdam naar Haarlem.
Van Oostendorp, Victor R.; van Zeist naar Rotterdam.
Read, Lewis Grant; van Zendelingschool naar Dordrecht.
Schetselaar, Melvin; benoemd tot G.P. in Dordrecht.
Brinkerhoff, Ellis Allred; van Rotterdam naar Zeist.
Van Noy, Don L.; eervol ontslagen als Overziener van Zondagsschool en O.O.V.,
thans als zendeling werkzaam in Den Haag.
Hofman, Cornelius A.; benoemd tot Overziener der O.O.V.
Teerlink, Joseph Leland; van Breda naar het Hoofdkantoor.
Smith, G. Robert; van het Hoofdkantoor naar Haarlem als G.P.
De Haan, Bruce Roger; van Groningen naar Haarlem.
De Bry, Robert John; van Arnhem naar Antwerpen.
Calder, Milo D.; van Antwerpen naar Arnhem.
Winger, Lyman Purser; van Haarlem naar Groningen.
Van Ry, Ronald Lawson; van Haarlem naar Breda.

Die Mijns Harten Vrede Zijt....

*Die mijns harten vrede zijt,
En de enig ware ruste
Reine bron van klare lusten,
Zuivere zon van zaligheid —*

*Laat mij willen en niet willen
Wat Gij wilt en niet en wilt,
Blijde gaande door het stille
Leven in Uw vree verstild.*

*Buiten U is niets dan strijd,
Niets dan moeiten niets dan zorgen
Laat mij, in Uw rust geborgen,
Slapen gaan in eeuwigheid.*

(Jaqueline v. d. Waals)

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

✱

NEDERLANDSE LECTUUR:

De Artikelen des Geloofs	f 5,50
De Leer en Verbonden	„ 3,50
De Leringen van Joseph Smith	„ 2,25
De Leringen van Joseph Smith (volledig)	„ 5,50
De Parel van Grote Waarde	„ 1,50
De Profeet der Mormonen	„ 0,10
De Weg tot Volmaking	„ 2,—
Een doeltreffend Plan voor Zendingswerk	„ 1,50
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0,60
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie	„ 1,50
Familietabellen	„ 0,03
Genealogische formulieren	„ 0,03
Het Boek van Mormon	„ 3,50
Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde, in één band gebonden	„ 9,—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0,10
Practische Verwijzer	„ 0,50
Stralend van Levend Licht-boekjes	„ 0,15
Tractaten los	vrij
Zangboek (gestencilde uitgave)	„ 1,—

ENGELSE LECTUUR:

A friendly discussion	f 0,40
Family groupsheets	„ 0,03
Pedigree charts	„ 0,03
Fundamental Principles of the Gospel	„ 0,95
Joseph Smith tells his own history	„ 0,10
Mr. Durant of Salt Lake City	„ 1,30
Smile Posts of Satisfaction	„ 4,—
The Book of Mormon	„ 5,75
The Book of Mormon, Message and Evidences	„ 1,30
The Great Apostacy	„ 1,30
The Plan of Salvation	„ 0,40
The Strength of the Mormon Position	„ 0,95
Tracts	vrij
The voice of warning	f 1,30
Why I believe the Book of Mormon to be the word of God	„ 0,40

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel
Laan van Poot 292, Den Haag.

DE MORGENSTOND....

O Welkom, schone Dageraad
Die uit een gulden kamer gaat,
Met glans van held're stralen.
'k Ontsluit mijn venster voor Uw licht
Om met mijn vrolijk aangezicht
U minnelijk in te halen.
Gij wacht niet als ik opendoe,
Maar dringt ten eerste mild'lijk toe;
Ja, eer ik kom 't ontsluiten.
En nog in 't nauw duister zij,
Zo staat en wacht gij al aan mij,
Voor toegeloken ruiten.
Zo ook de Meester, die U riep
En tot een Licht der wereld schiep
Die grote Zon, der Zonnen;
Schijnt met een glans van eeuwig goed.
Voor 't venster van het toe gemoed
Met opdoen was 't gewonnen.
Stofworpje, onder 't dak van stro
In 't lemen huis, hoe zijt gij zo?
Het is de Heer der Heren,
Die voor Uw arme hutje staat
En Uwe kleinheid niet versmaad
Om zich tot U te keren.
Laat in, laat in, die waarde Gast
Opdat Uw heil voorspoedig wast.
Hij komt met grote zegen
En brengt een blijde boodschap mee
Een eeuwig wel, voor eeuwig wee,
Daar leid U aan gelegen.

J. Luiken.